

CERKVENI GLASNIK ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Izhaja zadnjo soboto v mesecu za naslednji mesec. — Posamezna številka 1.— Din

LETO 1937

AVGUST-SEPTEMBER

ŠTEV. 8-9

† Nadškof dr. A. B. Jeglič in Tržič

Rojen v Begunjah 29. 5. 1850.
V mašnika posvečen 27. 7. 1873.
Posvečen v škofa 12. 9. 1897.
Prevzel ljubljansko škofijo 24. 3. 1898.
Postal nadškof garelški 17. 5. 1930.
Odpovedal se je ljublj. škofiji 1. 8. 1930.
Umrli v Stični 2. 7. 1937.
Pokopan v Ljubljani 5. 7. 1937.

*

S spoštovanjem in občudovanjem smo brali in govorili zadnje tedne mnogo o pokojnem nadškofu dr. Antonu B. Jegliču. Saj ni Slovenca, ki bi ne imel na tega velikega našega apostola posebnih spominov! Nekaj desetletij je bil vsem Slovencem jasna luč, ki bo svelila še močno v bodoča stoletja.

Tržič je pokojni nadškof jako ljubil. Večkrat je to poudaril. Zato naj tržiški župnik iz številnih spominov na svojega gorenjskega rojaka, posvetitelja v duhovski stan, najodličnejšega svojega novomašnega svata in podpisnika vseh dekretov za dosedanja službena mesta, označi par stvari, ki so v zvezi s pokojnikom in Tržičem.

1. Jako slovesno je bilo birmovanje v Tržiču leta 1919. Mudil se je tu pokojni nadškof Jeglič od 22. do 25. maja. Obiskal je šole, birmoval 24. maja v Lomu in vsako jutro je hodil v spovednico že ob štirih. Po utrudljivem birmovanju 25. maja je sprejemal Tržičane, ki so se tedne prej bali, da jim odide pokojni g. župnik Potokar na Vrhniko, in zanimal se je za vse malenkosti. Popoldne pa je iz Tržiča odšel na važno pot. Ni mislil na utrujenost... Župnijska kronika zaključuje poročilo o tej birmi takole: Enako sijajen je bil tudi odhod Presvitlega iz Tržiča. Ves trg je bil v zastavah. Poleg narodnih zastav so visele švicarska, angleška in ogrska. Zvedelo se je bilo, da se odpelje Prezvzišeni v Pariz, da pred ondotnimi velmožmi zastopa Slovenijo. Zbral se je na trgu občinski odbor z g. županom, šol. mladina z učiteljskim zborom, društvo sv. Jožefa, Podporno društvo, Orli, Marijine družbe, Bralno društvo, Sokol, Požarna bramba, vsi z zastavami. Po prisrčnem nagovoru g. župana, ki je želel srečno pot in mnogo uspeha Prezvzišenemu v Parizu, je pevski zbor društva sv. Jožefa zapel narodno pesem. Med »živijo« klici se je odpeljal deželni avtomobil s knezoškofo, kateremu je sledil še drugi voz z domačo duhovščino.

Ali nam ne kaže vse to, da je bil pokojni nadškof svojemu narodu skrbni in delavni pastir duš, a tudi narodni vodnik!

2. Za birmanske dneve od 3. do 5. maja 1929 je poročal naš župnijski list, da »so bili za Tržič tako lepi kot res morebiti še nikdar ne«. Takrat je pokojni nadpastir zadnjikrat v Tržiču birmoval. Teže let ni hotel upoštevati. Čil po duhu je hotel biti tudi čil po telesu. Opozoril sem farane v nedeljskem oznanilu, naj opravijo sv. spoved že med tednom in naj upoštevajo visoka leta Prevzvišenega. Povedal sem potem Prevzvišenemu, da najbrž ne bo ravno preveč spovedovanja in torej ni treba hoditi prezgodaj zjutraj v spovednico. Odgovoril je pa na to prijazno: »Bom pa za tiste molil, katerih ne bo!« In šel je v spovednico že ob 4. uri zjutraj. Prav je imel naš cerkovnik z napovedjo: »Ta škof marsikaterega mežnarja zjutraj pri cerkvenih vratih čakajo...«

Praznik sv. Florijana je padel v te birmanske dneve. Osebnost sva se z gospodom nadškofom domenila že naprej, kako ga bomo slovesno praznovali. Saj je pokojni imel rad urejene velike slovesnosti. »Procesijo bom vodil, sam jo bom vodil v škofovskem ornatu. Maševal bom že prej pri oltarju sv. Florijana, po procesiji bom pa pri slovesni župnikovi sv. maši«, tako je odločil. Procesija je bila zelo dolga. Že davno so bili prvi v župni cerkvi, ko je bila duhovščina pred gradom in zadaj so bile še nepregledne množice. Na trgu smo se mogli le počasi gibati. Številna duhovščina je šla pred nadškofom, ki je krepko stopal v rdečem ornatu. Večkrat je s škofovsko palico močno pritisnil ob tla. Ko smo prišli do stolpa sv. Andreja, je pa škofovsko palico za trenutek prosto nesel v roki. Za nadškofom sta korakala nosilca škofovskih insignij, takoj nato pa oba gg. cerkvena ključarja. Postrežljivi ključar g. Peharz je opozoril g. kaplana Zakrajška, ki je bil nosilec palice, da morda Prevzvišeni palico težko nosijo. In g. Zakrajšek se je ponudil: »Prevzvišeni, morda je palica pretežka, bi jo preko gradu lahko jaz nosil!« Odgovor: »Jo bom sam, sam jo bom nosil, tako je pravilno!« In udaril je pastirsko z njo ob tla, da je strežnik Jože skoraj upravičeno dejal po procesiji: »Če jih spustim na cesto s palico, mi jo vedno kaj omajano prinesejo nazaj!«

Mož dela, klene volje, neupogljiv v izvrševanju svojega poklica!

3. Odšel je leta 1930. v pokoj. A ni

miroval, delal je. Zanimal se je še za vse. Kako je bil vesel, če je slišal o napredku v tej ali oni župniji. Dvakrat sem bil pri njem v Gornjem gradu in vedno je vprašal to in ono o Tržiču. Z mladostnimi spomini je pričeval: »Ko sem bil otrok, sem z očetom skozi Tržič oglje vozil. Kot dijak sem tržiške bržole spoznal. Pa kmalu sem tudi že zvedel, da so Tržičani verni in zlasti tržiške frave« so mi vzbujale občudovanje, ker so vedno bile naklonjene cerkvi, revežem in dobrim namenom. Zasledujem, da v dobroti in v podpiranju dobrih namenov prednjači tudi sedaj vsa župnija drugim za zgled. Tako-le je prav!« Kako se je zanimal lani za slovesnost stoletnice posvetitve naše župnijske cerkve. Z zanimanjem je bral Kraglovo knjigo in pisal je tiste dni večkrat.

»Po smrti bomo počivali«, tako je blagopokojnik večkrat govoril svojim duhovnikom in po tem reklu se je ravnal predvsem sam.

4. Žalostni so bili lanski tedni predilniškega štrajka v Tržiču. Niso in ne bodo pozabljeni! Trpeli smo tudi duhovniki. Dve popolnoma nasprotni stališči sta hoteli imeti predstavniki Cerkve na svoji strani, kar v Tržiču še vedno mnogo pomeni. Sam Bog nas varuj podobnih težav! Številni poletni obiski so tiste tedne v tržiškem župnišču kar nekam ponehali. Bili smo župljani sami v bolesi in vedno bolj smo čutili, da so nam nesrečo povzročili prav tisti, ki so nas motili v lepi farni skupnosti, katero smo junija ob duhovnih vajah za vse stanove in ob lepi farni slovesnosti skušali utrditi. Štrajk je minil, a bali smo se že za staro tržiško medsebojno pristranost. Nekaj je med nami zazijalo. In ta prepad je prišel nehote ravnat naš veliki Jeglič. Slovesno smo ga sprejeli 29. septembra, ogledal si je prenovitve v cerkvi, poslušal je mogočne glasove orgel in petje množic, brisal si je solze na klečalniku pred velikim oltarjem in polna cerkev je prejela njegov nadpastirski blagoslov — zadnjikrat v Tržiču. Ko je odhajal iz župnišča, je ponavljal: »Vesel sem, da sem prišel. Veliko sem videl in veliko zvedel. Hotel sem zvedeti točno, kako je bilo ob štrajku. Le molimo, da versko življenje v župniji ne bo trpelo!«

Prijatelje spoznavamo v nesrečah in težavah! In v takem položaju je bil bla-

gopokojnik velik prijatelj našega Tržiča. Slika tega zadnjega obiska Jegličevega v Tržiču naj nam bo za spomin.

5. Še zadnje dni v življenju se je veliki pokojnik v duhu mudil med nami Tržičani. Ko smo praznovali 20. junija svečano 40letnico Prosvebnega društva sv. Jožefa, mu je bila poslana pozdravna brzojavka. Kako tudi ne! Saj je imenoval temu društvu kar po vrsti prve predsednike in je bil tega vesel, da društvo to imenovanje prepušča svojemu škofu. In vsa leta je bil oče katoliške slovenske prosvete. Zanimal se je za vsak napredek, bolela ga je vsaka nepravilnost. Na brzojavni pozdrav je odgovoril iz Stične 23. junija tako-le: »Gospod župnik! Prosvebnemu društvu čestitam, da je moglo obhajati svojo 40letnico. To dokazuje, da ima veliko življenjsko moč v sebi ter spretno in zanesljivo vodstvo. Zahvalim se tudi za brzojavko, meni ob tej priliki poslano. Memento. Nadškof Jeglič.«

Do zadnjega je bil veliki blagopokojnik ves naš. Vedno bo tudi še živel

Zadnjikrat v Tržiču 29. IX. 1936.

med nami v svojih delih za Boga, za nemrjoče duše in za naš narod. Vsaj nekoliko ga posnemajmo! Molimo v tej želji zanj in zase!

Po prosvetni razstavi v Tržiču in Kranju

Pomembne razstave smo imeli v Tržiču kar v dobi enega leta tri. Ob stoletnici posvetitve župnijske cerkve je bila spodnja soba kaplanije polna novih predmetov za župnijsko cerkev, kmalu za tem je razstavila tržiška dobrohotnost darove za župnijo g. Zakrajška v Južni Srbiji in letos smo imeli zopet prenatrpano spodnjo sobo kaplanije, da smo ob 40letnici Prosvebnega društva sv. Jožefa gledali v številnih slikah in tabelah razvoj katoliške prosvete v Tržiču. Take razstave nas mnogo učijo in so nam tudi veliko bodrilo. Vsekakor je bila velikanskega pomena prosvetna razstava. Saj opazujemo, da večina društev proslavlja svoje jubileje le ob hrupnostih, naša katoliška prosveta je pa pokazala z razstavo velikansko svoje notranje delo, katerega smo bili ob jubileju zlasti veseli. Kar v vsej Sloveniji skoraj ni društva, ki bi imelo tekom let toliko predavanj, pomembnih, sodobnih, potrebnih. In koliko dela in uspehov se skriva za raznimi prireditvami, izbranimi prosvetnimi večeri, koliko je bilo storjene navezanosti na slovensko knjigo, koliko storjenega dela za vero in domovino. Kar obstal je marsikdo, ko

je z razumevanjem gledal in premišljal posamezne zapiske, predmete in slike na naši prosvetni razstavi. Manjkalo nam je le večjega prostora, da bi bila razstava še bolj pregledna. Velik del te razstave je romal potem tudi v Kranj na dekanijsko prosvetno in kulturno razstavo, katero si je ogledal s svojo vzvišeno go. soprogo Olgo tudi Nj. Vis. knez Pavle na dan veličastnega prosvetnega tabora v Kranju 11. julija. Za razstavo v Kranju je tržiško župnišče odstopilo tudi nekaj starih slik in kipov in tako je iz številnih fara dekanije poslal Tržič največ na to lepo razstavo.

Ob tej priliki naj bo dovoljena sledeča opomba. Že moj prednik, župnik g. Škerbec, je večkrat poudarjal potrebo in važnost krajevnega muzeja. Župniški naj bi bil ta muzej, da bi bil vsakokratni župnik tudi zanj odgovoren. Prvim pozivom se kar nihče ni odzval. Polagoma je le prišlo v župnišče nekaj starejših slik, ki so bile na ta način otete. Ko se je pred leti za nekaj časa preselil v Tržič tukajšnji rojak župnik g. Kragl Viktor, sva skupno mislila uresničiti misel o tržiškem muzeju in več pozivov je prinesel tedaj tudi naš župnijski list.

Naj izdam skrivnost, da bi ugoden odziv tedaj kar gotovo stalnemu župnijskemu muzeju odprl tudi stalne in primerne prostore, v katere bi prišlo mnogo tržiškega gradiva, ki je sedaj izven Tržiča. Škoda, da odziva ni bilo. Škoda za sedaj in še posebno za poznejše rodove. Kljub neuspešnemu prizadevanju zadnjih let naj misel o tržiškem muzeju ne zamre! Razstava katoliške prosvete nam je pokazala, kaj je treba hraniti in zbirati, pa tudi odstopiti za splošnost in

prihodnje rodove. Neumorni naš rojak, župnik g. Kragl, ki nam je v svoji zgodovinski knjigi o Tržiču lani zbral veliko tržiške preteklosti in ki nam je z velikanskim in požrtvovalnim delom omogočil letos tabele razvoja in udejstvovanja katoliške prosvete v Tržiču, hrani pač še marsikaj tržiškega in brez laskanja lahko trdim, da bi bil tržiški muzej kaj kmalu nekaj popolnega, če bi ga uredila njegova večja roka... Kdaj bo lepa misel postala resnica?

Zakrajšek Viktor:

Cerkvene slovesnosti

(Konec.)

Naslednji dan sva odšla s škofom po fari na vizitacijo. Popoldne sva se odpeljala k prvi podružnici sv. Antona v Prištini — 17 km, kjer je tudi več slovenskih naseljencev. V torek zjutraj smo morali s sv. birmo hiteti — bilo je 10 otrok, med njimi 5 slovenskih —, da smo se mogli vrniti do 11. ure v Janjevo na pogreb pokojnega generalnega vikarja. Pogreb je bil za tukajšnje razmere nekaj veličastnega. Poleg škofa nas je bilo 6 duhovnikov, ki smo spremili svojega duhovnega sobrata k večnemu počitku. Vse pogrebne obrede s sv. mašo in pridigo vred je opravil gospod škof sam kljub naporom zadnjih dni in dolge vožnje. Končali smo šele ob eni popoldne. Pa ni bilo nič počitka. Po kratkem kosilu sva s škofom zopet odšla po fari — preko Prištine v Podujevo (vsega 57 km), ki leži že v moravski banovini, pa je še v moji fari. Tam so naju prav lepo sprejeli in vse pripravili za naslednji dan, ko smo imeli kar dve sv. maši v šoli. Okrog 50 katoličanov se je zbralo in mnogi so pristopili k sv. obhajilu. Tudi birmana je bila ena deklica.

Popoldne sva bila zopet v Prištini; jaz sem šel v šolo, škof pa h katoliškim naseljencem v eno uro oddaljeno vas, da uredi neke družinske zadeve. »Še v rudnik Obilić greva«, mi pravi škof, ko sva se zopet sešla. Ravnatelj rudnika, Slovencu, sem hotel sporočiti škofov prihod in skočim na pošto k telefonu. Pri telefonu sem pa dobil samo nekega delavca, ki me pa nikakor ni mogel razumeti, kdo pride. Po dolgih mukah sem dosegel toliko, da je javil ravnatelju, da pride »bioskop« (to je kino) mesto biskupa (škofa). Ker je zraven javil tudi moje ime, je ravnatelj le nekako uganil, kdo pride. V Prištini sva vzela ko-

čijaža, ki je pa rekel, da nas vozi samo do železnice, a naprej do rudnika zaradi vode ne. »Tam morate peš.« Voda je namreč raztrgala pot in odnesla mostiče. »Gaziti bo treba vodo do kolena«, so nama pravili. — Na železniški postaji smo se ustavili. Oglasila sva se v rudniški pisarni. Tu so nam pojasnili, da se bova peljala naprej v košari za premog po zračni železnici. »To bo pa za mene nekaj novega«, pripomni g. škof. Od tri kilometre oddaljenega rudnika vozijo namreč premog do vagonov po žični železnici. Na močnih žicah, ki so pripete na mogočnih podstavkih, vise velike železne košare — »korpe« jim pravijo —, ki se počasi pomikajo od rudnika do železniške postaje in zopet nazaj.

Ko so ravnatelju sporočili, da sva prišla, se je takoj pripeljal tudi v košari in naju je povabil, da sva prisedla. V drugo košaro so dali najino prtljago in že je šlo proti rudniku. Da se ne bi umazala, so nama delavci košaro lepo pregrnili. Vozili smo se visoko nad njivami, zalitimi z vodo, a tam na poti so se mučili ljudje in gazili vodo. Na rudniku so rudarji malo čudno pogledali izredni tovor. Bil je že večer, ko sva prišla v rudarsko kolonijo in obiskala okoli 10 rudarskih katoliških družin. Naslednje jutro smo začeli že ob štirih. Rudarji so prišli k sveti spovedi in to skoraj vsi. Ko so odšli ob šestih na delo, so prišle k spovedi in sv. maši žene in otroci. Tudi birman je bil neki 15letni fant in ena žena. Lepo je pri službi božji v rudarskem stanovanju. Škof spoveduje, mašuje, birma v rudarjevi sobi in rudarji prejmejo iz njegovih rok sv. obhajilo. Po tem lepem opravilu sva pa imela žalostno pot v sosednjo vas na obisk k — verskim odpadnikom. O tem

ne bom pisal naprej — prežalostno je... Toda hiteti sva morala nazaj; košara je že čakala in zopet sva zaplavala do železniške postaje. Poleg vse romantike je bilo menda najboljšje to, da je bila ta vožnja v košari za premog zastoj, zakaj...

Stopila sva na vlak; g. škof za Skopljje, a jaz za Janjevo. Petdnevna škofova vizitacija moje velike fare je bila s tem končana. Malo drugače je potekala kot v Trziču, pa je bila vendar zelo lepa in prinesla je mnogo duhovne utehe mojim vernikom.

Umirajo nam doma — na cestah — na gorah

† Ahačič Fani

Živela je zadnja leta v taki tihoti, da bi skoraj nihče ne vedel za njeno težko in dolgotrajno bolezen, če bi je ne pogrešili v — cerkvi. Edina njena pot v zadnji dobi življenja je bila namreč v cerkev. Ne samo zjutraj, da je bila pri sv. maši in sv. obhajilu, tudi čez dan je počasi prišla, da je dolgo molila in vklepala v svoje prošnje marsikaj in marsikoga.

Rodila se je v Trziču 3. februarja 1863 iz Mallyjeve družine na »Zgornjem Voglu«. Starejši Trzičani vedo mnogo povedati še sedaj o njeni poštenu mladenosti živahnosti in lepi postavnosti. S poroko je prišla 31. jan. 1894 h Kajetanovim v »Nivi«. Ta družina je bila zlasti v tisti dobi vsled odločnega slovenskega prepričanja nekaj posebnega za Trzič. Nikdar se ni silila v javnost, pač pa je modro zavzela mesto gospodinje v hiši, katere gospodar je vsepovsod mnogo pomenil bodisi kot fužinski podjetnik, bodisi kot iskan družabnik in lovec, bodisi kot katoliški prosvetar, bodisi kot prvi slovenski trziški župan, Vemo, da

opravila moža vedno nehoti morajo potegniti za seboj tudi ženo in v nekdanjih časih trziške domačnosti je bilo to še vse bolj izrazito. Često je pa za javno delovanje zelo napačno, če hoče žena moža nadomeščati z besedo, vplivom ali celo z ukazi. Pokojna Kajetanova gosa je lahko zgled vsem ženam, da mora biti žena možu le verna, skromna in tiha pomočnica! Za javnost je namreč svojo mladostno živahnost ob delovanju in skrbeh dobrega soproga znala zatajiti in opustiti, da je mogla biti pri tem možu zanesljiva opora.

Pač, enkrat je stopila izrazito v javnost. Bilo je to pred 40 leti, ko je bila blagoslovljena zastava Prosvetnega društva sv. Jožefa. Botrica je bila zastavi. Mlado društvo je tedaj kar gotovo brez pomisleka naprosilo ravno njo, saj je bila vredna te časti vsled zanimanja za društvo in vsled odličnosti Kajetanovega neustrašenega slovenstva. Ko smo se letos v juniju pripravljali na slovesnost 40letnice društva in sem jo nekega dne našel bolj slabotno pri obisku za govorjenje, mi je po tistem šepetu narekovane molitve ob slovesu še bistro zašepetala: »Pred 40. leti...« Živo so ji pač vse dni življenja ostali v spominu dnevi, ko je bil led za katoliško prosveto v Trziču prebit z delom in junaštvom nekaterih neustrašenih borcev. Tiho je pa tudi sledila delu društva do zadnjega. — Svoječasno je imelo Prosvetno društvo svetega Jožefa načrt, da oskrbi novo zastavo za 40letnico obstoja. Pa bo ta načrt, kot je predvideno, uresničen le ob 50letnici. Če bi bilo društvo dobilo letos novo zastavo, bi bilo gotovo ohranilo svojo staro, prvo botrico — čez 10 let naj pa dobi vsaj podobno!

Mirno, a bogato je bilo življenje pokojne gospe. Blagopokojnemu svojemu soprogu je bila zvesta družica, sinu zlata mati, neštetim pa velika in tiha dobrotnica. Ko je 30. junija umrla, se je marsikdo zamislil, v čem mu je bila na ti-

Namesto cvetja na krsto † Ribnikar Mariji je darovala družina Ježek din 100 Vincencijevi konferenci. V isti namen je darovala družina Ropreta Cirila din 50 namesto cvetja na krsto Osenčičevi materi in družina ključarja Peharza din 100 ter ga. Engelsberger Julijana din 50 namesto cvetja † Fani Ahačičevi. G. dr. Kozma Ahačič je pa poklonil din 1.000 v spomin na blagopokojno svojo mater. Vsem darovalcem naj molitve otrok izprosijo božje plačilo!

hem dobra. Tudi izven Tržiča se je marsikdo spomnil dobrot, ki jih je prejemal iz njene roke v svojih dijaških letih, zlasti v dobi študiranja njenega sina.

Sedem duhovnikov in množica ljudi, godba, zastave, pevci in poslovilni govor predsednika prosvetnega društva, vse to ji je bilo poleg obilnega cvetja izkazano za zadnjo čast na dan pogreba. Tudi spominske podobice, kar je bilo svoj čas v Tržiču zelo v navadi in je le škoda, da so taki spominki postali tako opuščeni, so oskrbeli svojci. Najlepša spominska cvetka blagi pokojnici pa bodi naša molitev za njen večni mir!

✦ Sajovic Ignacij

Večkrat premišljam, da je že malo hiš v naši župniji, katerih ne bi v dobi mojega župnikovanja zaznamoval v mrliški knjigi. Kaj znanec že zasula je lopata! Ena hiša pa je v naši župniji, v kateri so stalno stanovalci že od l. 1838, pa v mrliški knjigi njena številka še ni označena. To je poslopje tržiške kaplanije. V Tržiču ni v tej dobi umrl nihče izmed mnogih gospodov kaplanov, drugih stanovalcev pa ta hiša nima.

Letos 21. junija, na dan mladinskega patrona sv. Alojzija, je bila pa kar nepričakovano in nenadno stanovanjska soba kaplana g. Vinka Zaletela (večja soba proti župnišču) mrliška soba enajstletnega šentanskega šolarja in rojaka Sajovica Ignacija. Prišel je ves vesel k sv. maši, ki je na dan sv. Alojzija za vse šolarje obvezna. Po sv. maši je malo postal pred cerkvijo, kar je že stara pravica in navada šentanskih šolarjev. Tu se otroci navadno domenijo, kakšna naročila staršev morajo še izvršiti v Tržiču, v kakšnih skupinah bodo šli domov in veseli so vedno, če jim tudi njihov g. veroučitelj privošči kakšno besedo. Prav v tem času so pa 21. junija prihajali težki vozovi s hlodi iz Doline za Bornovo žago na postaji. Spretno so se otroci, ki so stali že na cesti, umikali. Mali Nacek, ki je stal prav pred kaplanijskimi vrati, je skočil k ograji ozke ceste na ovinku. Težak voz hlodov, čigar voznik je doma v škofjeloških hribih in torej še manj pozna nevarnost naše ozke Cerkvene ulice, ga je pritisnil ob ograjo. Še je sam preskočil cesto in zgrudil se je na stopnice kaplanije. Prihitele so k njemu šentanska ga. učiteljica Kušarjeva in ge. učiteljice Rotova in Omanova iz Tržiča, katerim je potožil: »Pritisnilo me je. Pa vendar ne bom umrl!« Prenesli so ga na divan kaplana g. Zaletela, prihitel je zdravnik dr. Premrou in g. kaplan je svojemu učencu podelil poslednja tolažila svete vere. Kmalu se je mali Nacek že preselil v nebesa k sv. Alojziju. Pokopan je bil naslednji večer ob veliki udeležbi odraslih in zlasti šolske mladine.

Njegova smrt in njegov grob naj nas opozarjata na nevarnost naše ozke Cerkvene ulice in naj nam bo tudi opomin, da često mladi morajo hitro umreti. Z veseljem je prišel mali Nacek nekaj dni prej k skupni šolski sv. spovedi in sv. obhajilu, z veseljem je prišel počastiti svojega mladinskega patrona svetega Alojzija, z veseljem je pač šel tudi med lilije nebeškega dvora. O tem smo prepričani in tega mu želimo!

✦ Radon Viljem

Storžič... Ime gorske veličine, za nas Tržičane letos ime strahote in žalostnih spominov. Deveteri tržiški smučarji so našli letos na velikonočni ponedeljek ob severnem pobočju tega velikana beli grob in do smrti smo bili vsi izmučeni in potrti, ko smo jih iskali in polagali v skupni črni grob našega pokopališča. Verno smo se klanjali sklepom Vsemogočnega, a nehoti smo klicali s pesnikom: »Kaj hočete grobovi še od nas?«

Malo je manjkalo, pa bi bila v nedeljo 11. julija katastrofa velikonočnega ponedeljka ponovljena. Žrtve bi bili šolski otroci. Šli so šele popoldne tega dne s starši in sorodniki pod Storžič. Želeli so videti kraj velikonočne nesreče in nabirati so hoteli rododendron. Kar nekam težko je preprosil tudi trinajstletni Radon Viljem svojega očeta, da sta šla. Kako mu je zažarelo zdravo lice, ko je bila končno njegova prošnja vendar pri očetu uslišana! Mladi turisti niso našli obstanka v koči, pač pa so prosili, da smejo vsaj nekoliko v »Žrelo«. Kdo bi jim tega ne dovolil, saj so tod nabirali rododendron že otroci vseh tržiških rodov brez vsake nevarnosti! Vriskajoč so otroci zapazili naenkrat še veliko liso snega. Stopili so nanj, prijeli so se za roke, a kmalu je vsem skupaj spodrsnilo s snega v ostro kamenje. Vzdihi,

kri in klici na pomoč, vse to je hitro končalo otroško planinsko veselje. Nika Habjanova, stara 11 let, ki po smrti matere biva pri svoji teti Leopoldini Šmid v Cerkveni ulici, je obležala z zlomljeno desno in težko poškodovano levo nogo, vsi drugi otroci so bili več ali manj pobiti in okrvavljeni. Toda razen Nike so še vsi prišli sami domov. Posebno živahen je bil pri povratku še Viljem, ki se je celo ponujal, da pomaga nesti Niko. Že smo se oddahnili, ko smo videli naslednjega dne obvezane otroke na ulici v polni živahnosti in smo upali, da v bolnici tudi zlomljeno nogo Nike kmalu uravnajo. Toda proti koncu tedna smo uvideli, da je Storič zahteval zopet svojo žrtev...

V ponedeljek in torek je šel Viljem Radon še sam k zdravniku, v noči na četrtek se je pa uveljavilo pretresenje možganov, da so ga morali takoj odpeljati v ljubljansko bolnico. Naslednji dan so ga že v brezupnem stanju vrnili in v soboto zjutraj je v popolni nezavesti umrl.

Odšel je v nebesa k svoji materi. Častno je bil pokopan z ogromno udeležbo, s planinskim cvetjem in petjem, s spremstvom šolske in številne katoliške organizirane mladine, h kateri je z vsem veseljem že zahajal. Ob strani svoje matere je pokopan in v nebesih ji je povedal pač z veseljem zlasti to, da ni zamudil nikdar mesečnega skupnega sv. obhajila šolarjev. Naj počiva v miru z mnogimi, ki nam umirajo doma, na cestah, na gorah...!

Oznanila za avgust

1. XI. nedelja po Binkoštih, prva v mesecu in pri nas porcijunkulska nedelja. Zjutraj pri šestih sv. maši je skupno mesečno sv. obhajilo moških, ki naj tudi v poletnem času ne pozabijo na svojo prvo nedeljo v mesecu. Porcijunkulske odpustke je mogoče prejemati v naši župnijski cerkvi od danes opoldne do ponedeljka opolnoči. Pri vsakem obisku cerkve je treba moliti po šest Očenašev in Zdravamarij ter Čast bodi. Seveda je potrebno prejeti tudi sv. obhajilo. Molitve pri obiskih je treba opraviti po namenu sv. Očeta. — Ob desetih bo žegnansko opravilo pri Sv. Ani pod Ljubeljem: sv. maša s pridigo in darovanjem.

5. Sv. Ožbolt. Ob šestih je orglana sv. maša za Dolino in med sv. mašo je običajno darovanje Dolincev.

6. Prvi petek v mesecu. Ob šestih je sveta maša pred Najsvetejšim. Na predvečer je v

župnijski cerkvi skupna molitev svete ure od osme do devete ure.

8. XII. nedelja po Binkoštih. Službe božje so v navadnem redu.

10. Sv. Lavrencij. Ob šestih je v župnijski cerkvi orglana farna sv. maša. Ob pol osmih je sv. maša v cerkvi sv. Andreja pri oltarju sv. Lavrencija, katerega naj ta dan počastijo zlasti kovači.

14. Vigilija k prazniku Marijinega vnebovzetja. Ta dan je strogi post.

15. XIII. nedelja po Binkoštih in zapovedan praznik Marijinega vnebovzetja. Ob šestih in desetih je sv. maša pred Najsvetejšim in z dvema blagoslovoma. Ob desetih je slovesna sv. maša z leviti. Popoldne ob pol treh slovesne pete litanije Matere božje.

16. God sv. Roka in sv. Joahima. Ob petih zjutraj je sv. maša v cerkvi sv. Jožefa pri oltarju sv. Roka.

22. XIV. nedelja po Binkoštih. To nedeljo je sv. maša v župnijski cerkvi samo ob šestih in osmih, ob desetih je sv. maša v cerkvi sv. Jožefa pri oltarju sv. Joahima. Tudi popoldne po večernicah bo cerkev sv. Jožefa odprta, da morejo častilci obiskati oltar sv. Roka in sv. Joahima.

24. Sv. Jernej, apostol. Ob šestih je orglana farna sv. maša.

29. XV. nedelja po Binkoštih. Vse kot navadno.

Shodi cerkvenih organizacij:

III. red: shod 1., vesoljna odveza 12., 15., 22. in 25.

Dekliška Marijina družba: shod 22., skupno sv. obhajilo 29.

Marijina družba za žene: shod 29., skupno sv. obhajilo 8.

Mesečna sv. spoved za šolarje: dečki 14., deklice 21., vedno popoldne ob treh in drugo jutro po osmi sv. maši skupno sv. obhajilo.

Sv. maša na Kofcah: Vsako nedeljo, dokler je na Kofcah duhovnik iz Hrvaške na počitnicah.

Oznanila za september

1. Sv. Egidij. Ob osmih je sv. maša v cerkvi sv. Ane pod Ljubeljem za sosesko Sv. Ane.

3. Prvi petek v mesecu. Ob šestih je sveta maša pred Najsvetejšim. Na predvečer je v župnijski cerkvi od osmih do devetih skupna molitev svete ure.

5. XVI. nedelja po Binkoštih, prva v mesecu in angelska nedelja. Pri šestih sv. maši je skupno mesečno sv. obhajilo za moše in fante. Ob osmih je orglana sv. maša za čevljarske pomočnike, združena z običajnim darovanjem. Ob desetih je sv. maša le v cerkvi sv. Jožefa pri oltarju Angela varuha.

6. Rojstni dan Nj. Vel. kralja Petra II. Ob osmih je sv. maša in nato predpisane molitve za kralja.

8. Rojstvo preblažene device Marije, nezapovedan praznik. Službe božje so kakor ob nedeljah.

12. XVII. nedelja po Binkoštih in praznik Imena Marijinega. Službe božje so v navadnem redu. Danes in v sedmini je mogoče dobiti po-

polni odpustek, ki ga je mogoče nakloniti tudi vernim dušam v vicah. Pogoj: prejem sv. zakramentov, udeležba pri sv. maši in molitev po namenu sv. Očeta.

14. Povišanje sv. Križa.

15. Marija sedem žalosti.

15., 17., 18. Kvaterni dnevi. V petek je strogi post, v sredo in soboto je dovoljeno jesti meso, a si moramo pri jedi pritrpati.

19. XVIII. nedelja po Binkoštih in kvaterna nedelja. Po šesti sv. maši je še pol ure izpostavljeno Najsvetejše za uro molitve za duhovnike, za katere so moli tudi po pridigah in popoldne po litanijah predpisana molitev. Pred cerkvijo je pušca za reveže Vincencijeve konference.

21. Sv. Matevž, apostol in evangelist. Ob šestih je orglana farna sv. maša.

26. XIX. nedelja po Binkoštih. Službe božje so v navadnem redu.

29. God sv. Mihaela.

Shodi cerkvenih organizacij:

III. red: shod 5., vesoljna odveza 8., 17.

Dekliška Marijina družba: shod 19., skupno sv. obhajilo 26.

Marijina družba za žene: shod 26., skupno sv. obhajilo 12.

Mesečna šolska sv. spoved: dečki 18., deklice 25.

Mladinska pobožnost: prvo nedeljo šolskega leta popoldne ob dveh z nagovorom za otroke in ljudskim petjem otrok.

Župnijska kronika za junij

Junija v naši župniji rojeni: 4.

Junija v naši župniji poročeni:

1. Černilec Valentin, kmet na Loki 2, župnija Kovor, in Šebat Frančiška, hči posestnika in predilniška delavka, Bistrica 4, poročena dne 6. junija.
2. Meglič Janez, lesni delavec, Dolina 51, in Kavar Ana, zasebnica, Sveta Ana 40, poročena 12. junija.
3. Lorenčič Konrad, strojni ključavničar, Pristava 7, župnija Križe, in Zagore Karolina, predilniška delavka, Tržič, Dekliški dom, poročena 26. junija.
4. Zupan Peter, predilniški delavec, Tržič, Prečna ulica 2, in Pestotnik Ivana, kuharica, Tržič, Ljubljanska cesta 20, poročena 27. junija.
5. Košir Anton, posestnik, gostilničar in trgovec, Bistrica 31, in Jane Ivana, hišna posestnica in predilniška delavka, Tržič, Glavni trg 13, poročena 28. junija.

Junija v naši župniji umrli:

1. Srečnik Angela, vdova po poštnem poduradniku, rojena v Tržiču 23. 8. 1877, poročena 15. 5. 1904, umrla v Tržiču, Usnjarska ulica št. 3, dne 7. junija.

2. Rožič Vida, zakonska hči tesača, rojena pri Sveti Ani 29. 5. 1937, umrla pri Sveti Ani št. 93, dne 8. junija.

3. Ribnikar Marija, gospodinja, rojena v Velešovem 24. 3. 1871, umrla na Bistrici 1, dne 9. junija.

4. Pretnar Marija, bivša predilniška delavka, vdova, rojena v Lomu 21. 9. 1876, poročena 7. 11. 1897, umrla v Tržiču, Usnjarska ulica št. 5, dne 14. junija.

5. Mandeljc Ana, hči predilniškega delavca, rojena v Tržiču 9. 3. 1936, umrla v Tržiču, Ljubljanska cesta 10, dne 15. junija.

6. Winter Julijana, gospodinja, vdova, rojena v Tržiču 15. 2. 1859, poročena 31. 5. 1885, umrla v Tržiču, Glavni trg 20, dne 15. jun.

7. Sajovic Ignacij, šolski učenec in sin čevljarja, rojen pri Sveti Ani št. 102 dne 6. 8. 1925, umrl v Tržiču, Cerkevna ulica 30, dne 21. junija.

8. Peharc Anton, sin predilniškega delavca, rojen v Tržiču 22. 3. 1936, umrl v Tržiču, Na Blekah 15, dne 25. junija.

9. Markelj Marija, soproga čevljarkega podjetnika, rojena v Zagorju ob Savi 4. 12. 1909, poročena 27. 2. 1935, umrla v Tržiču, Usnjarska ulica 13, dne 25. junija.

10. Polanšek Anton, konjederec, rojen v Tržiču 30. 12. 1885, poročen 15. 2. 1926, umrl v Tržiču, Ljubljanska ulica 3, dne 28. junija.

11. Ahačič Frančiška, posestnica, vdova, rojena v Tržiču 5. 2. 1863, poročena 31. 1. 1894, umrla v Tržiču, Ulica Ahačiča Franca 4, dne 30. junija.

Poročila od drugod:

1. Mave Jožef, sin predilniškega delavca Vincencija in Marije iz Tržiča, se je rodil v ljubljanski bolnici 2. 5. 1937.
2. Pavlin Ivana, hči predilniškega kovača Janeza in Jerice iz Tržiča, se je rodila v ljubljanski bolnici 8. 5. 1937.
3. Malnar Vlasta, hči ključavničarja Krizanta in Regine od Svete Ane 58, se je rodila v ljubljanski bolnici 15. 4. 1937.
4. Petkovšek Nevenka, hči podpreglednika fin. kontrole Franca in Marije od Sv. Ane 54, se je rodila v ljubljanski bolnici 15. 4. 1937.
5. Primožič Janez, rojen v Dolini 60 dne 25. 6. 1907, se je poročil v Kranju 5. 5. 1937 z Jeršek Vero.
6. Ahačič Marija, rojena v Dolini 78 dne 9. 1. 1908, se je poročila v Šmartnu pri Kranju 30. 5. 1937 s Kožar Ivanom.
7. Janežič Franc, rojen v Tržiču 212 dne 18. 11. 1906, se je poročil v Križah 31. 5. 1937 s Kristino Zupan-Črnivec.
8. Rant Jelko, obratovodja pri »Peko«, Bistrica 43, in Kostanjevec Ana, zasebnica, Tržič, Pot na pilarno 15, poročena pri oo. frančiškanih v Ljubljani 5. junija 1937.
9. Dr. Neyer Rafael, rojen pri Sveti Ani 84 dne 22. 12. 1906, se je poročil v Wilten-Innsbruck dne 5. 4. 1937 s Hildegardo Kröner.